

Barcaföldvár áldozataira emlékeztek 2022.11.04.

Szerző Administrator
2022. november 08.
Utolsó frissítés 2022. november 08.

2022. november 7., hétfő, KözéletAz egykori barcaföldvári 2-es számú fogolytábor utolsó tömegsírja fölött kialakított emlékkertben péntek délután huszonharmadik alkalommal emlékeztek azon magyar foglyokra, akik 1944 nyarától kezdve a lágerben hunytak el vagy a szögesdróttal elkerített részen ártatlanul sínylődtek hosszú hónapokon át. Az eseményen jelen voltak az egykori foglyok hozzátartozói közül többen, helybeli és környékbeli magyarok, lerótták kegyeletüket politikusok és a Történelmi Vitézi Rend tagjai is. Megemlékezés a barcaföldvári egykori fogolytábor emlékkertjében. Fotó: Vargyasi Levente

Kristály László Zsolt hídvégi református lelképásztor a Hegyi beszéd jézusi tanításából választván ígét – Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak (Máté 5,9) – úgy fogalmazott, ezekben a nehéz időkben, amikor közvetlen közelünkben háború dúl, tanulnunk kellene a múlt eseményeiből. Ha nem igyekezünk megoldani a nemzetek közötti ellentéteket, nem zárjuk le vitáinkat szomszédainkkal, nem térünk békességre ellenfeleinkkel mindannyian veszíteni és elveszni fogunk – mondotta. Ungvári Barna András egykor hídvégi, jelenleg uzoni református lelképásztor Isten közelségét emelte igehirdetése középpontjába: nincs veszve semmi, ha Isten hívható, ha mellettünk áll, reménység van akkor is, ha tífusz és vérhas pusztít, ha a halál arat is – ezt érezték is oly sokan az egykori foglyok közül – mondotta. Szavainak megerősítéseként a Csernátonban született, majd Étfalvazoltánban élő Máthé Ödön egykori fogoly visszaemlékezéseiből olvasott fel megrázó részleteket. Miközben a szenvedésről, éhségről, betegségekről, félelemről, szeretetről, aggódásról szóló mondatok felidéztek a közel nyolcvan esztendővel ezelőtti történeteket, az emlékezők jól kivehetően a környéket pásztázták, tekintetükkel nyomait keresték az egykori lágernek. Vajon hol voltak a barakkok, hol húzódtak a szögesdrót kerítések, ahonnan az aggódó édesanya távolról láthatta fiát, hol énekelhették a foglyok a németek által ki tudja honnan szerzett fenyőfa mellett a Mennyből az angyalt, hol volt a konyha, ahonnan néhány szem fuszulyka kicsempészéséhez bátorság kellett, hol volt a parancsnokság, ahol a román ismerős el tudta intézni, hogy valakit kiengedjenek, és hol volt a latrina, amit a vér festett pirosra? Mindennek nyomát ma szinte egyáltalán nem lelni, mindössze az egykori sörgyár felhagyott pincéje maradt azon idők tanújának. András Benedek brassói unitárius lelkész a Zsoltárok könyvéből vett ígére támaszkodó beszédében úgy fogalmazott, Barcaföldvár körülkerített részében minden bizonnyal nem telt el olyan nap, hogy százak ne szólították volna meg az Urat, hogy álljon melléjük, szabadítsa meg őket, adjon új reményt. Nekünk, utódoknak kötelességünk az előttünk járókról megemlékezni és fejet hajtani az ismert és ismeretlen hősök előtt, mint ahogy kötelességünk az is, hogy erőnkhez mérten járuljunk hozzá ahhoz, hogy gyermekeink és unokáink ne tudják meg, ne tapasztalják meg, milyen a háború, milyen a félelem és a kétségbeesés; mindazt, amiről az azt hittük, hogy már történelem, ne kelljen átélniük. Bencze Nimród krizbai evangélikus lelkész előimádkozásával a megemlékezők közösen mondták el az Úr imáját, Erdő Imola brassói unitárius lelkész áldásában arra kért, őrizzük meg szívünkben az önfeláldozó és meghurcolt hőseink emlékét. Kirsch Gábor, az RMDSZ Brassó megyei elnöke beszédében emlékezett az 1956-os szabadságharc, a második világháború áldozataira, elszenvedőire, s mindazokra, akik bátran kiálltak a szabadság eszméje mellett. Benkő Levente újságíró, történész a Románia 1944. augusztus 23-i átállását követő időszakot idézte fel, amikor a magyar, illetve a német ajkú lakosságra „meghurcoltatás és fájdalom zúdult.” Dél-Erdélyben már augusztus 25-én elkezdték letartóztatni és a zsilvásárhelyi internálótáborba hurcolni a dél-erdélyi német és magyar ajkú értelmiségieket, elöljárókat, aztán ahogy a front Észak-Erdélyben haladt keletről észak-nyugati irányba, a szovjet és a román hadsereg „visszahódított területekről” szedte össze a magyar férfiakat és a nőket is. A barcaföldvári lágerben elsősorban a Székelyföld területéről összefogdosott magyar civil férfiakat zsúfolták össze, a tábor állandó létszáma 2000–3000 között mozgott. Nehéz körülmények közt éltek itt az emberek, ráadásul 1944 decemberétől kezdődően 1945 február–márciusáig dühöngött a vérhas- és a tífuszjárvány. A történészek évek óta azon dolgoznak, hogy minden, a táborban megfordult fogolyt azonosítsanak. Azon is dolgoznak, hogy megnyerjék az országos hatóságok támogatását és Barcaföldváron olyan emlékparkot hozzanak létre, mint ami a Kárpátalján Szolyván van, ahol emléktábla őrzi – nemzetiségtől Szerző: Hecser László <https://www.3szek.ro/load/cikk/153920/barcafoldvar-aldozataira-emlekeztek>